

LETO XI.

V LJUBLJANI 1. APRILA 1942-XX

ŠTEV. 14-16

Velikonočna hvalnica

Res se spodobi in je pravično, nevidnega Boga, vsemogočnega Očeta in njegovega edinorojenega Sina Gospoda našega Jezusa Kristusa, z vso ljubeznijo srca in duha in z močnim glasom hvaliti. Ker On je za nas večnemu Očetu plačal Adamov dolg in poln ljubezni izbrisal staro zadolžnico greha s svojo krvjo. Ti velikonočni prazniki so namreč oni, v katerih se daruje pravo Jagnje, čigar kri posveča podboje vernikov.

To je ona noč, v kateri si nekoč izpeljal naše očete, Izraelove sinove, iz Egipta in jih vodil čez Rdeče morje po suhi poti. To je torej noč, ki je s svetlobo ognjenega stebra pregnala temo greha. To je noč, ki danes po vesoljnem svetu veže vse, ki verujejo v Kristusa, trga iz posvetnih strasti in teme grehov in jih vrača milosti in pridružuje svetnikom. To je noč, v kateri je Kristus raztrgal vezi smrti in zmagoslavno vstal iz groba. Saj nam ne bi nič koristilo, da smo se rodili, če bi nam ne prišla pomoč odrešenja. O čudovito ponižanje tvoje dobrote do nas! O neizmerna naklonjenost tvoje ljubezni: da bi služabnika odrešil, si Sina daroval! O res potrebni greh Adamov, ki ga je izbrisala Kristusova smrt! O srečna krivda, ki je zaslužila imeti takega in tolikega Odrešenika!

*Oznamim Vam veliko
veselje — Kristus je
vstal! Aleluja*

Iz velikonočne liturgije

Dolgočasíš se, ker nisi delovna. Ena si izmed mnogih, ki ne vedo, kam bi s prostim časom. To so večinoma bogatejši sloji. Ali pa si zapazila, da so tudi ljudje, ki so v svojem delu vredni občudovanja? Ako jih vprašaš: ali se kdaj dolgočasiš — ti z nasmeškom na ustnih odgovore: »Čas je zlato, mi ne poznamo dolgočasja!« Ti pa poznaš eno samo delo — dolgčas.

Delavne ljudi sili k delu ne samo potreba, marveč tudi dolžnost. Za vsak dan, za vsako uro si sestavijo načrt, ravnaajoč se točno po danih smernicah. Njihovo geslo je: Naprej do cilja! Vse ure so dobro uporabljene, vsa opravila točno izvršena. Kako in kdaj naj še najdejo čas za dolgočasje?

Kaj porečeš ti? V jutru pred odhodom postojiš na pragu vežnih vrat, gledaš dan, ki je zavrt v gosto meglo, ne vedoč kam iti, kaj storiti? Ustrašiš se lastnih misli, ker vse to, kar najdeš, ni pravo, kar bi hotela. Ves dan zgubiš ob samem razmišljanju. Zakaj oditi na pot? Čemu se lotiti dela? Moči ti ostanejo neizrabljene in se dolgočasijo. Edina rešitev zate je delo. Ali znaš pridobiti voljo za delo? Res, nihče te ne sili, toda vse te vabi: zavest do dolžnosti, misel na uboge, nešteto potreb, tvoj zgled, skrb za druge, zahteva službe, denarna sredstva, strah pred dolgim prostim časom, znaki lenobe, nevarnost pred brezdeljem, oblikovanje lastne volje, sramota, biti v brezdelju, presunljivi kriki tvojih delavnih tovarišic, Kristus v Nazaretu, svarilo izgubljenih dni, spomini na preizkušene dni... vse!

Izgovarjaš se, da ne najdeš dela? ... Ta presunljiva resnica je upravičena pri delavcih, kadar delo v tovarnah počiva. Toda, da prihaja iz tvojih ust, ali ni laž? V tvojem primeru je vse brezdelje prostovoljno. Dvigni oči in videla boš ogromna polja, ki so dozorela za žetev. Ni delo, ki te odklanja, ti si, ki odklanjaš delo. Ali mar ni res tako? Dobro veš, da se za vsakogar najde delo, ki ga le mara. Toda ti nočeš delati in zato ni čudno, da se dolgočasiš. Zaslužila si to. Dolgočasje je tvoja kazen. Greh tvoja lenoba. Lahko si vzameš k srcu, kar pravi pregovor: »Lenoba je vseh grdob grdoba.«

Kako vse drugače bi ti morala modrovati! Dolgočasje vendar ni nikakr posel in ne pravi smisel življenja — marveč nasprotno zapelje človeka še bolj na stranpota. Izkušnja uči, da dolgčas človeku slabi voljo, ga moralno ugonablja, da je sprejemljiv za skušnjave, ki neprestano okrog njega oprezujejo. Kdor se dolgočasi, je že napol vdan strastem, duša predana zlu, srce odprto za dvomljive darove. In sovražnik to ve.

Prepustiti se dolgočasju, to je skoraj privoliti v greh. Kolikor je odvisno od mene, ni treba, da se dolgočasiš. Zato, ker je zoper dolgočasje uspešno zdravilo, in to je delo...

Kaj naj bi delala? To je tvoja stvar. Tebi in drugim ponavljam, da boš imela delo, če ga le hočeš. Vzgoji si voljo, da ti ne bo nikdar dolgčas. Če se dolgočasiš, se ti lahko primeri, kakor tolikim drugim, da boš postala življenju nepotrebna, naveličana in končno brez moči.

Ne smemo rešiti svoje duše kot rešujemo zaklad. Treba se je rešiti skupno. Skupno moramo stopiti pred dobrega Boga. Skupaj se mu moramo predstaviti. Ne sme priti in iskati dobrega Boga en sam brez drugih. Vsi se moramo skupno vrniti v hišo našega Očeta.
(Peguy.)

Pogačnik Milan, četrtošolec

Marijino oznanjenje je bolj praznik Marijin ko Jezusov. Jezusov prihod med nas slavimo na božič. Danes mislimo bolj na njegovo presrečno Mater. Vendar nikar ne opustimo ta dan, da se mu na kolenih ne zahvalimo, da je hotel priti k nam in deliti z nami našo revščino in svoje bogastvo!

Zdaj pa se obrnimo k Devici Mariji! Vprašajmo jo, kako jo je Bog pripravil na božje materinstvo in kako se mu je ona zanj zahvalila.

Bog je od vekomaj nanjo mislil in jo od vekomaj ljubil. Že to, da Bog na nekoga misli, ni brez pomena. Kaj še, če z veliko ljubeznijo nanj misli! V berilih na nekatere Marijine praznike slišimo tako: »Od vekomaj sem postavljena, in iz davna, preden je bila zemlja... Ko je napravljaval nebo, sem bila poleg... Ko je obkroževal morje z bregovi in pokladal zemlji dno: tedaj sem bila pri njem... in se igrala ves čas pred njim...« V mislih in v

srcu božjem je bila od vekomaj. Še mi ljubimo svojo mater in često mislimo nanjo, pa najsi bo živa ali že mrtva. In človek, ki je na svojo mater pozabil, ali je sploh še človek? A ne zato, ker človek ljubi svojo mater, jo je tudi Bog ljubil, pač pa narobe: ker je Bog ljubil Mater, je zapovedal in dal, da jo tudi mi ljubimo.

Ko sam Bog torej tako ljubi in od vekomaj ljubi svojo Mater, naj nam da, prosimo ga, da jo bomo odslej tudi mi še bolj ljubili, da poraste v nas in požene globoke korenine ljubezen do nje. Naj nam da, da bomo češče mislili nanjo in vsak dan se veselili njenega spomina. In ob spominu nanjo se spominjamo danes tudi svojih mater pred Bogom.

Ker je Bog zares ljubil svojo Mater, jo je tudi bogato obdaroval. A s čim jo je obdaril? Zemeljskega bogastva ji ni dal, raje uboštva. Pač pa jo je Bog obvaroval greha; najprej izvirnega greha, in potlej vsakega osebnega greha in nagnjenja h grehu. To milost ji je dal. Njej edini jo je dal. In še nekaj: nagnil ji je srce, da je Bogu zaobljubila večno devištvo; da se je odpovedala svetu in vsem njegovim užitkom; da bi še samo Bogu služila in po Bogu hrepenela.

O, Marija je dobro poznala svet, veliko bolj ko pa svet sam sebe. Njene oči so bile čiste, zato so tudi jasno videle. Sama obvarovana greha in brez nagnjenja h grehu ni mogla razumeti, zakaj drvi svet kar tako iz greha v greh, iz ene nesreče v drugo. Rekla si je: pač zato, ker Odrašenika nima. Zato je hotela s svojimi molitvami, žrtvami in odpovedmi priklicati svetu Odrašenika. Časi so tedaj kazali, da Odrašenik ni več daleč. Ona želi pospešiti njegov prihod. V svoji skromnosti in brezdanji ponižnosti še pomislila ni, da bi Bog utegnil njo izbrati sebi za mater. Kako pač! Saj se je po božjem navdihnjenju odpovedala blagoslovu materinstva. Zdaj je cvetela in dehtela

kakor lilija v božjem vrtu, bila je kakor sam božji vrt na zemlji, zasajen in okrašen z vsemi čednostmi. Bila je košček paradiža na zemlji in prav zato tudi vredna in pripravljena, od samega Boga napravljena, da postane božja Mati.

In tisti čas, ko se je Devica Marija vsemu odpovedala, da bi bila vsa božja, tedaj ji je Bog vse dal: dal ji je materinstvo in devištvo in samega sebe. Tistim, ki bodo iz ljubezni do njega vse zapustili, je Bog obljubil jim stotero vse povrniti; samo stotero! Mariji pa je povrnil že v tem življenju tolikero, da ni moči tega izraziti.

Kako se je Devica Marija zahvalila Bogu za svoje božje materinstvo? V eno samo besedo je zljila vsa čustva svojega srca, v eno samo besedo je strnila vse svoje življenje. V tem najslovesnejšem trenutku svojega življenja se je njeno srce široma odprlo in dalo najgloblje in najboljše, kar je imelo: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« Kakor doslej, tako in še bolj odslej in vekomaj: dekla Gospodova, ki sprejme vse in stori vse, kar ji Bog da in naloži, kakor sedaj v Nazaretu, tako pozneje v Betlehemu in na Golgoti. »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile,« je rekla žena Jezusu. On je pa odvrnil: »Da, še bolj pa blagor tistim, ki besedo božjo poslušajo« (Lk 11, 27), ki so zvesti hlapci in zveste deklet božje!

Le prosimo Devico in Mater za vse naše matere, da bi bile matere po njenem zgledu.

Prosimo jo za dekleta, da bi se s čistim in bogaboječim življenjem pripravljale na blagoslov materinstva.

Prosimo jo pa tudi, da bi še mnogo naših deklet zaobljubilo Bogu večno devištvo!

Čudovito blagodejni in topli žarki sijo svetu iz Bogu posvečenega devištva, pa tudi iz čistega deklštva in svetega materinstva! Može oblikujejo svet, a žena oblikuje moža in njegovo srce. A najblagodejnejši žarki, milostni žarki, ki morejo nas vse oplemenititi, nam sijo iz nje, ki je in bodi čiščena in blagoslovljena med vsemi ženami, iz njenega devištva in nadnaravnega

materinstva. Koliko moči, poguma, ljubezni, zvestobe je priteklo odtod nad Evine otroke! Kolike duše je potegnila za seboj! In čim podobnejše bo naše ženstvo njej, tem žlahtnejši bo njegov vpliv na človeške otroke. Močna in čista žena in zvesta dekla Gospodova je dala svetu najboljšega moža — Kristusa. In še mu ga daje in ohranja. Bogu odtujena žena pa pošilja v svet antikrista.

O le prosimo Devico Marijo, da bi devištvo in čisto deklitstvo še ne izumrlo, da bi večno živelo. Ker če bi kdaj izumrlo, bi tudi Kristus v dušah umrl; kakor bi izginil Kristus iz naših tabernakljev, če bi duhovnikov ne bilo več. Prosimo Mater Marijo, da bi s krščanskih mater, teh duhovnic, rosil blagoslov na vse človeške otroke.

Le prosimo Marijo! Dala bo, kar prosimo, da bo njen praznik tudi naš praznik, praznik naših mater in naših deklet in nas vseh, dan čistih misli in velikih odločitev, dan svetega veselja in svetega upanja.

A. G.

Hvalnica umetnosti

*Umetnost — pesem harmonije zemlje in duše,
harmonije kot je Bog Oče ustvaril — Najvišji Kipar, ko je vzel v roke ilo in
vodo in zgnel podobo človeka in vdihnil v njegovo obličje duha, ki oživilja
Veliki Bog — Upodobitelj sveta!*

*

*Umetnost — ritem vkovan v harmonijo veselja, v gibanje zvezd, v vretje
studenca, v poskoke živali.*

Lepo razodetje, ki ga je Bog podaril človeku.

Skrivnost življenja, smrti in vstajenja — in čudežne zveze med vsem,

Skrivnost Kristusove besede, trpljenja in poveličanja.

Poveličanje narave, telesa in duše.

Stopnjevanje: narava, človek, duh, Bog.

*

Mistična lestvica, pesem od zemlje do neba.

Slavospev človeka, ki se z rokami dotika zemlje in nebes.

*Tolažeči studenec žejnemu v puščavi, zaprt govorečemu, odpečaten molčečemu
— kot poje prastara hvalnica.*

Studenec živih in dobrih, večna negacija smrti.

*

*Čudovita moč, ki ji je sam Bog narekoval mere, ko mu je ljudstvo v puščavi
svetišče gradilo.*

*Pesem, ki jo pastir prepeva pod dolomitnimi skalami — poslušaj in poje in
gleda s strmečimi očmi — in ne ve, da prepeva
in je vesel...*

Pesem, ki jo ljubezen rodeva z večernimi zarjami.

Pesem sveta in duše, z izzvenenjem v Boga.

*

*Umetnost — škrlatna posoda človeške volje in življenja, z drobnimi žilami
kroji prepletena.*

Krik iz dna duše.

Zvenenje vetrov.

Spodobnega človeka svobodni in lepi otrok.

*Rojena iz vere v Boga, ko je pradačni ded prvo podobo načrtal na vlažno
steno votline.*

*Rojena iz vere v življenje, ko si je prvo kočo zgradil, kjer je prebival, otroke
rožil in umiral v pričakovanju vstajenja.*

*

Človeško srce in kri je zaplala in dlan je vtisnila svojo podobo...

Oživljena skala;

barva in prst;

pretopljeno sonce;
nanizane zvezde.
Svet pretisnjen skozi pojočo dušo.
Večni sozvoki — ubranost disharmonij.
Združitev teme in svetlobe, črt in obline, prostora in ploskve.
Združitev gibov in tonov, ki se love preko zemlje.
Vstajenje kristalnih teles.
Prelivanje mrtvega v živo.

*

Človek postane kot Bog — Ustvarjalec!
In kot dete, ki s prstki sega za žarki, ki jih sonce razsipa po sobi.

*

Posrednica večnosti, glej:
Nagi zamorec, sklonjen pred svojim preprostim idolom, te nosi v srcu;
azijski bonec, ki bije svoj tin-tin na gong pred žarečim svetiščem;
bakreni Indijanec, ki pleše ples plodovitosti in življenja pred visokim totemom;
speččenik resničnega Boga, ki nizko priklonjen izreka najvišjo skrivnost nad
kruhom in vinom, nad njim pa se pod visokim obokom lovi poslednji drhtljaj
svečanega himnoza orgel;
in bedno perico, ki si nad postelj obesi podobo, ki ji jo je veter pripihal pred
noge — na sliki se sonce razliva čez polja, vozijo mrvo, debel otrokce gloda svoj
kruh kot veliko, rjavkasto luno...

*

Umetnost — kruh, sladek kot med, ki se razdaja v radosti dobrim in slabim.
— kajti vsi smo si bratje in sestre med sabo — večnega Podobarja večni umotvor.
In slišim glas, ki veleva:
»Zbudi se, vstani — glej, vstaja kakor ob reki žerjav, ki se pripravlja k poletu,
kakor metulj, ki se ziblje v mavrici luči
in kakor orel, ki k soncu hiti po poljub.«

*

Hčerka in mati!
Vrisk zemlje do neba in nebà do zemlje.
Poslušam — razumem ne! Le čutim in poln sem odrešujoče radosti.

Bilo je 6. septembra 1926

Komunistični boj proti veri je v Mehiki divjal z vso silo. Joahim Silva, ki je bil star 24 let, je odhajal v Zamoro k verskemu zborovanju. Z njim je šel 17 letni Manuel Molgarejo. Oba sta bila kongreganista.

Na vlakju odkrije izdajalec in ju naznani. Brzobjavno vprašajo predsednika Callesa, kaj naj napravijo. Odgovor je bil kratek: odpovesta naj se svoji veri ali pa naj umreta. Joahim in Manuel sta izbrala mučeništvo.

Ura je tri popoldne. Peljejo ju na pokopališče med preplašeno množico, ki se je zbrala po cestah.

Joahim je miren in moli rožni venc. Oficir mu ga skuša iztrgati, toda zaradi godrnjanja množice se ustraši. Joahim moli na glas.

Ko pridejo na morišče, je bilo silno vroče. Rabljem spregovorita besede oproščenja. Eden izmed njih se tudi javi, da je katoličan. (Drugi dan je bil tudi on ustreljen.)

Silva in tovariš nosita široke mehikanske slamnike proti vročini.

Ko ju postavijo k zidu, pravi Silva tovarišu: »Odkrij se. Sedaj bova stopila pred Boga.« Vojakom sporoči: »Ko bova vzkliknila: Živel Kristus Kralj! Živela Naša ljuba Gospa iz Guadalupe!, streljajte.«

Z rožnim vencem v roki se zgrudi pod krogli. Naša ljuba Gospa iz Guadalupe se sklanja nad junakom, ki jo je izbral za Gospo, Zavetnico in Mater...

Zase si nas ustvaril, o Bog . . .

Marija z Brezj, kakor jo je slikal Ivan Cankar kot tretješolec

Ali si že kdaj razmišljal o besedah apostola sv. Pavla, da smo tako zelo zajeti od Boga, da skratka »v Njem živimo, se gibljemo in smo«?

Občuduješ lepoto narave in mnogi zatrjujejo, da časte Boga v naravi najlažje, ker pesem narave na najmogočnejši način razodeva božje veličastvo. Košček božjega stvarstva, da, najpopolnejši košček božjega stvarstva v vidni naravi je tvoje telo. Neizčrpno lepoto nudi ustvarjanju umetniških duš. Je pač delo božje izvršeno na njem, ki je krona vidnega stvarstva, ki naj vlada nad njim. Zato naj se odlikuje pred njim tudi po svoji lepoti. A ne le ustvaril je Bog to lepoto našega telesa. Vso prepojenost zakonov njegovega življenja tudi ohranja sleherni trenutek našega življenja. Že zaradi tega je Bog z nami, ob nas in v nas slednji trenutek.

In naša duša? Ali ne nosiš v sebi nekega neprestanega skrivnostnega teženja in hrepenenja po nečem neznanem, po velikem, po neskončnem? Ta večni nemir v nas ni nič drugega, kot ihtenje človeka po Bogu. Že Mozes poudarja, da je Bog ustvaril človeka po svoji podobi in sličnosti. Človek je torej ne le po telesu stvar božja, ampak nosi v svoji duši tudi pečat božjega bistva, odtenek večnega, božjega življenja. In to, kar je božjega v nas, to išče pot nazaj k svojemu Bogu, kot nemirno išče otrok svojo mater, ki mu je dala življenje. In kako nemirno išče človek vse življenje resnico, koliko zanj ožrtvuje! Tudi to iskanje resnice ni nič drugega kot iskanje večne Resnice — Boga. In teženje človeka po lepoti duha in srca! Koliko borb je pripravljen prestat, koliko žrtev sprejeti, koliko odpovedi, da si ohrani ali pridobi lepoto duha in srca! Tudi to ihtenje naše duše je iskanje Boga, ki je večna Lepota. Najgloblje teženje naše je teženje po sreči. Ni človeka brez tega teženja. A tudi to v nas je po svoji najgloblji vsebini le iskanje Boga. Res, da mnogi iščejo srečo izven Boga in celo proti Njemu; iščejo jo v nasladah, v bogastvu, v časti itd., a to jim ne prinaša zaželene sreče, nasprotno, le še večji nemir. Spoznajo končno, da so te »dobrine« le fata morgana, ki slepijo človeka, da povzročajo le še težja razočaranja. Šele po prevarah so premnogi spoznali: le Bog osrečuje! Zato vsebuje globoko resnico legenda, ki pravi: »Ko je človek grešil, ga je Bog izgnal iz vrta veselja, iz raja. Dal mu je pa na pot v življenje skrivnostno rožo, ki naj bi ga spominjala na Očetovo hišo in na Očeta in naj bi ga vodila spet nazaj k Očetu. Ta roža skrivnostna, dana človeku na

pot v življenje, je hrepenenje po sreči.« Najlepše je to izrazil sv. Avguštín z besedami: »Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi.«

Draga mladina! Bog živi v tebi po tvojem telesu s tem, da ohranja zakone lepote in življenja telesa. Spoštuj svoje telo! Delo božje modrosti in božje dobrote je tvoje telo! Bog živi v tebi po teženjih tvoje duše, zato tvoja duša išče Boga in Bog se bori za tvojo dušo! Samo On jo more osrečiti, samo On, neskončni Bog ji more zadostovati! Kako velika, kako silna je naša duša! Sveto spoštovanje imej pred njo in pred njenim življenjem. Ohranjaj Boga na prestolu svojega duha in srca. Če Njega zgubiš, si zgubil vse. Tvoja duša bi zgubila resnično vsebino življenja. A prav tako skrbi, da ti kdo drugi — svet, knjiga, zlo prijateljstvo — ne vrže s prestola Boga. Skrbi, da ti sam ne boš nobene duše niti za trenutek oddaljil od Boga, ker s tem bi v njo zanesel nemir, bi jo potisnil v mračno senco in bi ji vzel sonce življenja. A če bi ji celo vzel Boga, bi ji vzel vse, v zameno bi ji mogel dati le svojo lastno ničevost, ki bi jo le rušila in zamorila. Zato prihajaj k sočloveku vedno le z Bogom na prestolu svojega srca, prinašaj Boga svojemu bližnjemu in s tem si mu dal največ, ker nemirno je naše srce, dokler ne počije v Njem.

A če Bog živi v nas, če se slednji trenutek bori za nas, če naša duša neprenehoma ihti po Bogu, potem vedi, da je Bog slednji trenutek ne le v tebi, ampak tudi s teboj, če Ga le ti ne odklanjaš! In tako osrečujoča in dvigajoča je misel: Vsak trenutek je z menoj neskončni, vsemogočni, sveti Bog, tisti Bog, o katerem pravi apostol Janez, da je Ljubezan.

Večerna molitev

*Gospod Jezus, Ti si Pot,
ves dan si hodil z nami.
Gospod Jezus, Ti si Resnica,
s Teboj smo dobro hoteli.
Gospod Jezus, Ti si Življenje,
s Teboj smo se radi imeli.
Pozno je že, prišla je ura počitka,
s Teboj, Gospod, še in še hočemo vedno hoditi.
Na zemlje naše poteh se sleherni jutro pot znova pričinja
in nikoli ni konca poti ...
Nocoj pa, preden zaspimo pod zvezdnim obokom, klečoč
pred Teboj zapojemo svojo molitev,
ono, ki vedno z veseljem jo slišiš, ki rad jo poslušáš,
in ki v Tvoje roke naše duše polaga ...
O Delavec božji, vedno pri delu,
blagoslovi nam nočni počitek.
O božji Popotnik, vedno na poti,
ki pripravljáš med našim počitkom jutrišnjo pot
in vsa pota življenja:
Kaži vselej zapovedi svojih ravno nam pot, da pridemo
poti do konca,
ki sam si, Kristus naše mladosti ...*

mg

Ostanite zvesti »Naši Zvezdi«!

Moja mamica

Kamniški

Rad jo imam, neizmerno rad. Kako je ne bi ljubil, ko pa mi je dala vse, kar imam, in mi še ne neha dajati in samo dajati... O vem, kako ona mene ljubi. Vsaka moja skrb je tudi njena, vsak žarek mojega življenja prinaša srečo tudi njej. Tako je vsa z menoj kakor takrat, ko sem bil še čisto otrok in sam še nisem znal hoditi. Razmerje matere do otroka ostane vedno: ti moja mati, jaz tvoj otrok. Moje rane danes še enako kakor takrat čakajo materine hladeče roke in moja nevednost o največjih skrivnostih življenja se do danes ni bistveno spremenila. Še vedno mi mora svetiti mati s svojo vero, s svojim upanjem in z veliko ljubeznijo.

Kadar sem bil doma, me je ljubila kakor zna le mati. Srečen sem bil in življenje se mi je zdelo ob njej lažje in lepše. Če pa me je pogoltnila tujina, so me najbolj reševala — materina pisma. Tako kot ona mi ni znal pisati nihče. Trije križci na koncu so mi povedali, da moja mamica za mene moli, moli kakor zna le mati. In kaj me je vezalo z domovino? Mati. Kaj me je vodilo k Bogu? Mati. Doživel sem Cankarjevo trilogijo; v njenem žarišču je stala — moja mati.

Ali se čudite potem, če se vsak dan Bogu zahvaljujem, da jo še imam. Ali sedaj veste, zakaj tako rad govorim in pišem o materi. O ne sprašujte, zakaj jokam pri tistih pogrebi, pri katerih zagrebajo otrokom mater...

Sedaj sam bolj vem, zakaj ljubim Marijo in branim čast žene. V novi trilogiji, ki mi jo predstavlja življenje, ožarjeno z vero: *d e k l e — m a t i — M a r i j a*, stoji zopet v njenem žarišču — moja mamica.

»Ničesar ne sme biti med Bogom in menoj«

K župniku je prišla žena in mu prinesla vsoto denarja, ki jo je s težavo zbrala za svoje potrebe. Župnik dar odkloni, češ da bo žena še rabila in se še ne ve, kaj pride.

Toda starka vztraja: »Gospod župnik, prav ničesar ne sme biti med menoj in mojim Bogom.«

Kaj bi moglo biti med teboj in tvojim Bogom?

Si preveč zaljubljen v to, kar imaš?

Ali ljubiš, česar ne bi smel?

Se upiraš milosti v čisto določeni zadevi?

Ali si pripravljen žrtvovati, kar ti brani do Boga?

Mogoče pa nimaš prave volje Bogu služiti?

Mogoče samo na pol hočeš biti božji, nočeš pa seči po važnih in odločnih potih?

Ali imaš dovolj močno voljo, ki gre preko vseh ovir?

Pogovor z Jezusom

»Zakaj, Gospod, si nase vzel podobo sužnja?« »Da tebe rešim iz suženjstva.«

»Zakaj, Gospod, si toliko molil?« »Da zadostim za vse, kar ti premalo moliš.«

»Zakaj, Gospod, si pustil, da te je prevzel strah in groza?« »Da boš ti bolj pogumen.«

»Zakaj, Gospod, so ti nastavili toliko zank?« »Zato, da tebe vanje ne bi ujeli.«

»Zakaj, Gospod, si potil krvavi pot?« »Ker solze ne bi zadostovale za tvoje grehe.«

»Zakaj si pustil, da so te zvezali?« »Da bi od tebe odpadle vezi greha.«

»Zakaj si dovolil, da te je Peter zatajil?« »Da bi meni ne bilo treba zatajiti tebe.«

»Zakaj, Gospod, so te vsi zapustili?« »Da bi lahko pri tebi ostal do konca sveta.«

»Zakaj je bilo tvoje obličje vse opljuvano?« »Da bi bilo tako tvoje oprano.«

»Zakaj, Gospod, so te povišali na križ?« »Da bi lahko tebe povišal do nebes.«

»Zakaj so ti spletli krono s trnja?« »Da bi bil ti deležen večne krone.«

»Zakaj si hotel razširiti roke na križu?« »Da bi tebe z njimi objel.«

»Zakaj si nagnil glavo?« »Da bi mogel tebe poljubiti.«

»Zakaj so ti prebodli stran?« »Da bi mogel tebe sprejeti v svoje srce.«

(P. Androtius S. J. iz l. 1603.)

Kadar

Ti več ne bo sijala »Naša zvezda«, ne pusti, da tema zavlada okrog tebe. Pridno segaj po dobrih, zdravih, umetniških in katoliških važnih knjigah. Beri iz svetega pisma in Tomaža Kempčana »Hoje za Kristusom« ter Saleškega »Filoteje«. Ušeničnikova Knjiga o življenju naj postane knjiga o tvojem življenju. Pridno segaj po verskih listih in poišči si prijatelja-duhovnika.

Več veselja

Melanholična duša ni za svetnika. Veselje je kakor misijonar, ki pridiguje o Bogu in povzroča, da ga vzljubimo (Faber).

Gospod! Žalost me spominja name, veselje me spominja nate (E. Hello).

Kadar smo v božji službi, se nikakor ne spodobi, da hodimo okrog z žalostnim in grenkim obrazom (Sv. Frančišek Asiški).

Kristjan sme biti ožarjen le z žarki z neba (P. Hoornaert).

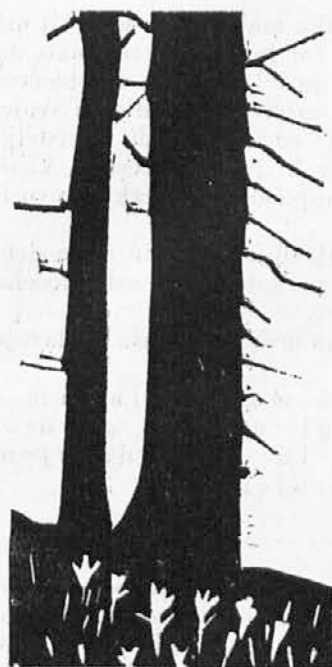
Dobra volja ne stane nič, z njo pa kupiš vse (Hebrard).

Kaj malo cenim vrbe žalujke. Sadov ne prinašajo nobenih in le nad grobovi se sklanjajo (Mermillod).

Samo ena žalost nam je dovoljena na zemlji: da nismo svetniki (L. Bloy).

Veselja boš imel toliko več sam, kolikor več ga boš prinašal drugim (Keppler).

Bodimo od nog do glave Aleluja (Dom Guéranger).

»Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in o velikonočnem času sprejmi sv. Rešnjé Telo.«

Mnogi dijaki in dijakinje opravljajo spoved redno in se pogosto krepčajo pri mizi Gospodovi s kruhom močnih. Letos se je njihovo število zaradi pobožnosti prvih petkov brez dvoma še povečalo.

Kakor je na eni strani vse polno lepih zgledov ginljivega prizadevanja, tako je na drugi strani prav tako res, da živimo v času velike verske brezbriznosti. V vsakem razredu bo nekaj takih, ki jih je verska brezbriznost potegnila za seboj. Poznanje posameznih človeških življenj danes še prav posebno prinaša v spomin Kristusove besede: »Kako široka so vrata in prostorna je pot, ki drži v pogubo, in mnogo jih je, ki v pogubo po njej hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki drži v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo!« (Mt 7, 13—14.) Gotovo marsikdo, ki je na široki poti, s hrepenenjem gleda v leta svoje otroške vzgoje, ko je bila njegova pot še vsa lepa, svetla in brezmadežna.

Morda pa le še ni vse tako razdejjano? Mogoče je samo vrhnja skorja tako neprodinno temna, spodaj pa še vedno žari iskra vere, ki bi se dala razpihati? Morda bo za to zadostoval opomin četrte cerkvene zapovedi ali rahla, dobro misleča beseda tovariša ali morda tele dobro mišljene pisane besede ali pa mogoče vse skupaj in vsakega nekaj...?

V naravi vse vejice in bilke odženejo, ene zelene liste, druge pisane cvetove. Skrivnostni sok življenja se pretaka v njih in snuje ter deluje. Le tiste, ki nimajo več zveze z življenjskim sokom, so suhe in dihajo smrt. V nadnaravnem oziru bi tudi jaz moral biti mladika, ki odganja sveže liste in rodi sadove. »Jaz sem trta, vi mladike,« pravi Kristus. »Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu... Če kdo ne ostane v meni, se kakor mladika vrže ven in usahne; in jih poberejo, vržejo v ogenj in goré...« (Jap 15, 5—6.) Tudi v meni bi se torej moral pretakati skrivnostni sok nadnaravnega življenja. Mar naj bom suha veja?

Spomladi obhajamo spomin Jezusovega trpljenja. Veliki teden gre mimo nas kot živ opomin, koliko je vredno naše življenje. »Veste, da niste odkupljeni z minljivimi rečmi... iz svojega praznega življenja, marveč z dragoceno krvjo nedolžnega, brezmadežnega Jagnjeta« (1 Pet 1, 18). »Sam je naše grehe na svojem telesu nesel na križ, da bi mi grehom odmrli in živeli pravičnosti« (1 Pet 2, 24). Ali naj jaz ob strani stojim gluhi in slepi?

Ne! »Vstal bom in pojdem k svojemu očetu in mu porečem: ,Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj« (Lk 15, 18). Vem: pri spovedi se bom z njim srečal!

Potem ne bom več suha veja, ne bom več ob strani stal gluhi in slepi. Čakal bom »po njegovih obljubah novih nebes in nove zemlje, kjer prebiva pravičnost« (2 Pet 3, 13).

Moja maša — moje življenje

Žal je dostikrat res pri meni, da moja nedeljska maša nima dosti ali nič skupnega z mojim trdim vsakdanjim življenjem. Žal je res večkrat tako, da z nedeljsko obleko slečem tudi onega človeka, ki je bil pri maši in oblečen nekega drugega človeka, ki bo delal, govoril, se veselil in žalostil po svoje. Tako je res večkrat neki dvojni človek v meni: eden, ki hodi v nedeljo k maši in ki še nekako moli v cerkvi — in drugi, ki je izven cerkve, ki se navadno ne briga dosti za vse ono, kar je oni moj človek v cerkvi govoril in obljubljal Bogu.

Toda pravilno to ni! In tudi res ni! Moja maša in moje delo med tednom ni drugo poleg drugega, kakor je n. pr. soba poleg sobe, ločena po neprodirnem zidu. Ne!

Moje življenje je v moji nedeljski maši in moja nedeljska maša se daruje ves teden, vsak trenutek, podnevi in ponoči.

Ko pridem v nedeljo v cerkev k maši, prinesem s seboj vse, kar sem med tednom delal in trpel, govoril in mislil tako, kakor je Bog hotel. In vse to darujem pri maši Bogu kot prijeten dar. Darujem ga!

Daritev vsega tedna

Včasih je bila navada, da so ljudje prinesli s seboj k maši hlebčke kruha in drugih jestvin. Med mašo so jih potem nesli na oltar in jih položili zraven onega kruha in vina, ki ga je daroval mašnik. S tem so na viden in ganljiv način pokazali svoje sodelovanje pri darovanju svete maše. Oni hlebčki pomenijo njihovo življenje, ki ga darujejo Bogu. Hlebčki so le zunanji znak njihovega notranjega darovanja. Pri spremenjenju so bili posvečeni: spremeni-li so se na skrivnosten način v Kristusovo telo. In pri sv. obhajilu so jih zopet prejeli iz duhovnikovih rok. Darovali so se s Kristusom Bogu in Kristus je še bolj globoko prodril v njihovo življenje in nadaljuje v njih svojo vsakdanjo daritev.

Sedaj je ta navada nekoliko spremenjena. Za kruh in vino, ki se daruje pri maši, ljudem ni treba več neposredno skrbeti. A resnica ostane ista: Vsak prinese k maši svoj delež — svoje krščansko življenje.

Kaj bom pri maši delal?

Nedeljska maša mi ne bo neko breme, za katero ne vem, zakaj ga nosim. Ne! Nedeljska maša mi bo najsrečnejša ura v tednu!

V oni urici bom zbral v duhu vse, kar me je v prejšnjem tednu doletelo; vse, kar sem storil, mislil, govoril in trpel; in to bom položil z duhovnikom zraven one velike hostije ter daroval svojemu nebeškemu Očetu. Govoril bom: »Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni Bog, ta brezmadežni dar, ki Ti ga jaz, Tvoj služabnik, darujem...«

S to molitvijo v srcu bom šel k maši. S to molitvijo v srcu bom prebil ono urico v cerkvi. In ta molitev ne bo prenehala, ko se bom vračal od svoje nedeljske maše. Z nedeljsko obleko ne bom slekel onega kristjana, ki se je bil pri maši popolnoma daroval Bogu in mu obljubil, da bo vsak hip v prihodnjem tednu vršil božjo voljo. Po maši v cerkvi se začnjenja moja »maša« doma... Še bolj zvesto kakor prej, bom vnaprej s svojim stanovskim delom vršil božjo voljo in se tako daroval s Kristusom.

Iz knjižice »Moja maša — moje življenje«.

»Mama, ali gredo res na veliki četrtek zvonovi v Rim?«

»Res!«

»Kaj pa delajo tam?«

»?«

Teh nekaj besed pristrčnega pogovora med hčerko in mamico sem zadnjič ujel na cesti. Tako rad bi bil tudi jaz zvedel, kaj delajo zvonovi v Rimu, pa nisem mogel slišati, kaj je mati odgovorila radovednemu otroku.

*

Zvonovi gredo v Rim. Tako je tudi meni in še manjšemu bratu Tončku povedala naša teta. Bilo je menda ravno na veliki četrtek. Vsi so bili odšli v cerkev, samo premladi in premladi smo ostali doma. Ob takih prilikah je vedela naša teta več povedati kot sam gospod župnik. Na veliki četrtek, je rekla, da moraš k maši, če le količkaj moreš. Sam Jezus ima takrat zadnjo večerjo z ljudmi; zato je vsak kakor apostol. In med to mašo odidejo zvonovi v Rim. Ko župnik glorio zapoje, zaigra gospod nadučitelj z orglami na ves meh, ministranti zvončkljajo z vsemi zvončki, zvonovi pa v zvoniku zazvoné in se nevidno čez polja in gore spuste in pojó v slovo: »V Rim gremò, v Rim gremò...« Potem pa leže žalost na cerkev in vas, na polja, gozdove in ljudi. Veliki teden je. Ko pa v soboto spet iz Rima prihite, je spet veselja polna cerkev, hiša in duša vsakega kristjana! Zato jih je takrat še posebno lepo in važno slišati.

Tako je bajala teta, midva pa sva postala nestrpna. Zvonove bi rada videla ali vsaj slišala, kako gredo v Rim. Kdo bo sobote čakal! Brž pokonci! Kje so hlače? In hajd na klanček pred hišo! Od tam se zvonjenje dobro čuje. Vsako nedeljo sva jih poslušala, kako so vabili: »Le hitro pojdite, le hitro pojdite!« Ko pa je umrl sosedov Janez, so grozeče oznanjali: »Danes meni, jutri tebi!« O zvonovi so zgovorni in vedo veliko povedati, samo če jih znaš poslušati! Ali bodo res danes pripovedovali, da gredo v Rim? Poslušajmo! Veliki se je že oglasil! Čuj, kako pravi! »V Rimm, v Rimm...« Zdaj še srednji! in zdaj še mali! Prav razločno se sliši: »V Rim gremo, v Rim gremo...«

In potem jih ni bilo več slišati. Mama je potrdila, da so res odšli v Rim. Opoldne je namesto njih raglja razbijala in hreščala z zvonika. Kar strah me je bilo! Nekaj velikega se je zgodilo. Jezus je umrl.

*

Popoldne smo šli k molitvam. V četrtek je posebno za otroke. Tudi taki naj gredo, ki še ne hodijo v šolo. In nas je vsaka vas dala gručo! V cerkvi nam je bilo tesno in nerodno. Izpred oltarja smo slišali zategnjene molitve gospodov, a zanimal nas je le cerkovnik, ki je sveče ugašal. Strahovito počasi je šlo. Mi bi mu radi dopovedali, da naj se podviza in zato smo zmeraj poskušali svoje drdravke, kot pravimo pri nas ragljam. Vsi dečki smo jih imeli, deklice pa ne, ker so že same raglje. Ko bodo gospod župnik trikrat udarili s šibo po oltarnih stopnicah, bomo naredili tak ropot kot Izraelci pred Jeriho. To bo za spomin, ker so Judje pred Pilatom kričali: »Križaj ga! Križaj ga!« Tako je vsaj rekla naša teta. In kdo bi ji ne verjel?

Končno je vendarle udarilo. Z vso ihto smo začeli: Rrrrrr... bum, bum, bum! Gneča je bila. Zavihtel sem svojo lepo rdečo ragljo, pa joj! Tresk po nosu...! Vlila se mi je kri, da sem zajokal kot jeruzalemske žene.

Od takrat so se mi raglje zamerile, zvonovi lepše pojo.

St. Kregar

Ko sem bil večji, sem postal ministrant. To je za duhovnim gospodom in cerkovnikom največji gospod. Spet je bil veliki teden. Ministranti so takrat še posebno potrebni, vsakemu kaj v roke dajo, čeprav je potem samo za napotje in zmotnjavo pri obredih. Na veliki četrtek, ki je praznik največje ljubezni, sem tisto leto prav pred oltarjem, Gospodu Jezusu čisto pred očmi, z zeleno zavistjo Skrbarjevemu Jožku privoščil nesrečo, ker me ni pustil za »ta velikega«, ki pri gloriiji še enkrat lahko zvončklja zvonovom v slovo. Jezus je gotovo videl v moje srce in drugi dan, na dan njegove smrti, se je nesreča meni zgodila.

Na veliki petek je maša čudna. Prav za prav je ni. Povzdigovanje je samo napol, le obhajilo je zares, pa še to s hostijo, ki smo jo bili že v četrtek shranili v božjem grobu. Zvoniti se nič ne sme. Namesto zvonca dobiš v roko ragljo ali pa klepetec. Jožku včeraj ni nič lepo pel, preveč na eno stran je udarjal. Bogve, kako bo meni? Ves čas me je skrbelo. Pri procesiji iz božjega groba je bilo treba prvikrat »zvoniti«. Fant, zdaj se postavi! Dvakrat, trikrat je bilo kar dobro — a glej ga spaka! — kar mi kladivce odleti...

Cerkovnik me je grdo pogledal in zdelo se mi je, da je tudi Jezus žalosten. To je bil res veliki petek. Ni bilo zvonov, da bi peli, ni bilo raglje, da bi jokala... Po »maši« sem šel skesan in skrušen »Bogca poljubiti« in sem mu ves drobiž dal, ki sem ga tisti dan zaslužil.

*

Vsak petek ob treh popoldne zvoni v spomin, da je Jezus umrl. Na veliki petek, prav na dan smrti, pa zvonovi molče kot bi od same žalosti spregovorili ne mogli. Vsakemu kristjanu za pogreb zvone, le Kristusu ne? Ali je to prav?

Žalost je največja takrat, ko se izraziti več ne da, ko še jok odpoveduje in spraviš iz sebe le še ihtenje ali obupen krik. Tega pa zvon ne more. Zato takrat raglja hrope in brni. Jezusova smrt nas mora pretresti do mozga in kosti, da bomo res drugačni postali v najglobljih kotih svojega srca. Zato se zvonovi umaknejo v Rim.

*

V soboto ni prijetno biti ministrant. Predolgo se vlečejo molitve in gotovo kaj prevrneš, ko je pa toliko stvari: blagoslov ognja in sveče, dolge molitve, blagoslov krstne vode, litanije in še maša. Zato smo se raje izmuznili in samo po ogenj s suho gobo prihiteli. Če ogenj prineseš pravi čas — še preden se zvonovi vrnejo iz Rima — zaslužiš pirhe in denar. To je bilo vsako leto najlepše. Včasih kar dočakati nismo mogli, da bi bil blagoslov končan: že prej smo gobo prižgali in za voglom čakali s trdno vero v srcu, da bodo gospod župnik že toliko zamahnili s kropilnikom, da se bo blagoslov tudi našega ognja prijel. In potem! Kdo bo prvi? Katera hiša bo prej ogenj imela? Tisti se obeta večji blagoslov, tista bo prva pri delu... O koliko lepih stvari si verno srce obeta. Vse družine pa ga morajo imeti, še preden se zvonovi razvežejo in zapoje pesem svoje vrnitve. Vržejo ga v peč ali celo ogenj pogase in z blagoslovljenim še enkrat zakurijo, da bo domače ognjišče posvečeno in povezano s svetim ognjiščem oltarja v župnijski cerkvi.

*

V cerkvi gredo medtem molitve naprej. Za ognjem blagoslove velikonočno svečo, ki bo do vnebohoda oznanjala, da je Jezus spet med nami. Prvikrat jo prižgo z blagoslovljenim ognjem. Luč pomeni Kristusa, ki je temo premagal. Za svečo pridejo na vrsto dolga berila in molitve, ki so jih včasih brali vso noč, ko so se pripravljali na krst. Za njimi blagoslove krstno vodo, nato pa se kakor nekdanj škof s krščenci v procesiji vrnejo k oltarju in po končanih litanijah začno slovesno mašo. Med njo se zvonovi razvežejo — vrnejo se iz Rima, pravijo ljudje, in zapoje svojo prelepo pesem, ki se preliva čez polja in vasi. Tega ne smeš zamuditi! Skočiti moraš k vodi in se dobro umiti. Takrat ima namreč voda posebno moč: bistro boš gledal, ostro sišal in obraz ti bo cvetel, da boš tudi na zunaj ves nov in mlad, kakor si na duši po Jezusovem odrešenju. Tako je vsaj naša teta učila. In v bajanju naših stricov in tet, dedov in babic se skriva velika življenjska modrost.

Prevelik kristjan sem... da bi ne imel nepremagljivega strahu pred sodbo... Ne sodite, da ne boste sojeni, to je ena najgroznejših besed, kar jih je bilo kdaj izgovorjenih; ena tistih, ki so mi vedno pred očmi.
(Peguy.)

Kaj se pravi moliti

Molitev je začetek vsega dobrega v človeku. Molitev spoznati, ceniti, vzljubiti in gojiti je neprecenljiva dobrina za čas in večnost.

Ni je na svetu enostavnejše stvari nego je molitev. Preprosta in enostavna že zato, ker je tako potrebna.

Za molitev ni treba učenosti in zgovornosti, ne denarja in priporočil. Niti čutnega veselja ni potreba. Tista sladkost in tolažba, ki jo včasih čutiš pri molitvi, je stranska stvar. Če jo Bog da, jo hvaležno sprejmi, če ne — gre tudi brez nje. Naj bo v duši prazniško ali delavniško razpoloženje — moliti moreš in moraš.

Da moreš moliti, je treba vedeti le dve reči: kdo je Bog, in kdo si ti. Da je božja dobrotà neizmerna, in tvoja revščina prav taka. Vera in katekizem te učita moliti.

Za molitev je treba le nekaj misli — čim manj, tem bolje, nekaj želja in nekaj besed. Besed vsaj v srečju, če ne na ustnah. Tega pa o tebi res ne mislim, da bi bil brez

misli in brez želja in da bi svojih misli in želja ne znal preprosto povedati — tudi če morda hodiš šele v prvo šolo.

Moliti se pravi, pogovarjati se z Bogom, hvaliti, prositi, zahvaljevati ga. Če ti kdo pravi, da je molitev avdiencia pri nebeškem Kralju, te je morda že malo oplašil. Avdiencia je nekaj preveč uradnega, hladnega. Rajši si predstavlja molitev kakor pogovor z ljubim, dobrim človekom, in skušaj tako moliti. Na najbolj domač in preprost način povej Bogu, kaj imaš na srečju, veselje in žalost, up in strah. Poslušaj njegove opomine, odpri srce njegovi tolažbi. Čim bolj preprosta in domača bo tvoja molitev, tem boljša bo.

(Po P. Meschlerju.)

A. M. Slomšek

Jezusovo telo v Marijinem naročju

Marija deklici: Moja hči! Poglej Jezusa, nedolžno jagnje, kako mrtev v mojem naročju leži. Greh je mojega preljubega Sina umoril, greh meni materino srce prebodel z mečem prevelike žalosti. Oh, popofnica, ki mimo hodiš po svojih pregrešnih potih, pridi in poglej, ali je žalost tolika, kolikšna je moja žalost?

Deklica Mariji: Premila mati mojega Odrešenika, dopolnile so se ti besede, ki ti jih je stari Simeon v templju povedal. Tvoje srce je prebodel žalostni meč. Bila si pokorna dekla svojega Gospoda pod strašnim križem svojega Sinu, po njegovi besedi se ti je zgodilo; zato si tudi zdaj kraljica nebes in zemlje. Tvoja čudna žalost se ti je premenila v neizrečeno veselje. Oh, Marija, moja dobrotljiva mati, izprosi mi milost, naj na tem svetu s teboj žalujem, svoje grehe objokujem in tudi grehe vsega sveta; naj se mi sedanja žalost premeni v večno veselje.

Velike naloge

Komur je Bog veliko dal, bo od njega veliko zahteval. Svojih velikih talentov nisi prejel, da jih zakoplješ in dolgih let študiranja ne za to, da jih zapravljaš.

Sv. Pavel je dejal: »Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal.« Vsak, ki ima v življenju kako poslanstvo, se mora ravnati po teh besedah. Ozanam jih je ponavljal na svoj način: »Mi katoličani moramo poživiti ogenj, ki ugaša. Znova moramo preiti v mučeniško dobo. Biti mučenec, pomeni, dati nebesom vse, kar smo od njih prejeli: svoje zlato, kri, dušo. Pisal sem, ker mi Bog ni dal moči, da prevažam drva, toda delati moram vseeno.«

Preveč sebični smo, zato včasih tako nepopolno izvršimo svojo dolžnost. Če bomo delali v luči vere, bo ta sebičnost izginjala. Kako bi mogel biti nemaren, če veš, da služiš Bogu in njegovemu kraljestvu na zemlji.

Premišluj včasih, da so talenti in čas od Boga. Če bi vse to zapravljal, se bo morda maščevalo s tem, da ne boš mogel koga pridobiti za vero ali ga ne boš mogel spraviti nazaj na pravo pot. Kakšna odgovornost!

Vseučiliški profesor Avg. Moreau je zapisal v svoj dnevnik: »Katoličan mora danes za svojo dobo pomeniti to, kar je pomenil benediktinec za srednji vek ali frančiškan za XIII. stoletje ali jezuit za renesančno dobo. Vsak, ki živi med neverniki, mora biti kakor redovnik: 1. Ne sme rušiti edinosti, 2. Živeti mora iz milosti in zakramentov. Tako življenje bo povzročalo spreobrnjenja bolj kakor pa dolge debate.«

V luči vere bo naše duševno delo šele prav razdeljeno po vrednosti. Spoznali bomo, da je izmed vsega izobraževanja najbolj važna verska izobrazba. Naša vera mora biti danes še posebno take vrste, da jo lahko vsak čas s prepričanjem branimo in o njeni resničnosti prepričamo tudi druge. Zato poslušaj pridige, čitaj verske knjige in liste, hodi v kongregacije in druge verske krožke, kjer si lahko poglubiš versko izobrazbo. Ako imaš verouk v šoli, ti bodi to prvi in najvažnejši predmet za življenje.

Tvoje versko prepričanje pa naj te tudi nagiblje, da boš vse druge predmete, posebno pa svojo stroko, z navdušenjem in natančnostjo študiral. Danes morajo katoličani zavzeti prva mesta v vseh strokah, ker le zaradi svoje velike razumske in moralne višine bodo mogli druge k sebi vabiti in k Bogu voditi.

Oče mladega Mozarta se je bal za njegovo pravo življenjsko pot, pa ga je Mozart pomiril v pismu s sledečimi besedami: »Roke svojega dobrega očeta poljubljam in se mu zahvaljujem za vso skrb. Bo naj popolnoma brez skrbi. Bog mi je vedno pred očmi. Njegovo vsemogočnost priznavam, njegove jeze se bojim, poznam pa njegovo dobroto in usmiljenje do ubogih stvari. Kar bo on hotel, to bom hotel tudi jaz.«

Tommaso Campanella

Sveti hostiji

*Zastava zmage ti in kruh življenja,
Bog pravi, človek pravi, snov in znak
nesmrtni slave, dan kot dar sladk
vsakteri duši tu kot lek trpljenja.*

*Ni mogel najti več neskončne pôti
razdobji večnih slabi duh človeka
brez tvoje pomoči, takšna zapreka
bilá v njegovi je pogubni zmoti.*

*Kdor se ti bliža, čuti kot da krila
— o tajne čuda božjega velike! —
v višave bi nebeške ga nosila.*

*Gospod, ti vreden si, da se nebó
ti klanja, svet in pekel, ker samó
ti zmagovalec greš čez njih mejnike.*

Al. Gradnik: Italijanska lirika.

Sveta si zemlja

VI.

K Žalostnim Marijam

Za Bežigradom so postavili lansko leto nov oltar. Po zamisli župnika Zakrajška in v izvedbi inž. Glanza naj bi predstavljal goro Kalvarijo, s katere stopaš proti božjemu grobu. Sredi pota srečaš Marijo z mrtvim Jezusom v naročju. Magdalena pa občuduje žrtve božjega Sina in Matere s prebodenim srcem.

Plečnikova cerkev je s tem oltarjem dobila umetniško dopolnilo, ki ugodno vpliva na obiskovalca. Zdi se mu, kakor da je sam tisti, ki so ga vzeli s križa in položili Mariji v naročje. Kamnita stavba je najlepša združitev Kalvarije in božjega groba z Marijo v sredini.

Toda med njimi, ki romajo k Materi bolečin, najdeš polno študentov in študentk. Ne kakor bi bila njihova bolečina posebno velika, ampak zato, ker bi se radi za svoje majhne skrbi priporočili Njej, ki ima tudi za take čuteče srce. Tudi nje skrbi čas in večnost, tudi oni rabijo tolažbe in moči za svoje majhne križe.

Z velikim veseljem prihajajo k temu oltarju kongreganisti bežigrajskih gimnazij, da bi jim Žalostna Marija izprosila mnogo poguma za trde življenjske boje.

*

Vsak belokranjski otrok ve povedati, kaj so Tri fare: prelepa božja pot v metliški župniji. Tri cerkve, druga poleg druge postavljene, vabijo že dolga stletja vernike k Žalostni Materi božji. Posebno lepa je Jernejeva nedelja ob koncu avgusta...

V soboto popoldne je. Vse cerkve so lepo okrašene. V zvoniku veselo pritrkava. Okrog cerkva so postavili trgovci in prodajalci svoje stojnice, da bodo mogli nuditi okrepčilo trudnim romarjem. Na bližnjih njivah kmetje hitijo z delom. Od daleč se glasi pesem romarjev iz Vinice, kmalu nato iz Adlešičev; od hrvaške strani pa prihajajo Hrvatice in ponosne Žumberčanke v lepih narodnih nošah. Vesela skupina gre najprej v cerkev Marijo počastit. Do večera je ves velikanski prostor okrog cerkve napolnjen z romarji. Spovedniki imajo veliko opravka. V prvem mraku pridejo še Metličani. Pozvoni k večernicam. Pri slovesnih litanijah vsa ogromna množica pobožno prepeva. Takrat je glavna cerkev premajhna. Spovedniki pa spovedujejo dolgo v noč...

Prva jutranja zarja Jernejeve nedelje prebudi romarje. Prihajajo iz bližnjih hiš; zgrinjajo se okrog obhajilne mize, da se okrepčajo s kruhom močnih. Maše se vrstijo druga za drugo. Pravo vrvenje in prerivanje nastane tudi zunaj cerkvene prostora. Tu gledajo otroci razne igrače, tam fantje kupujejo dekletom srčke, ob cerkveni hiši pa prodajajo na ražnju pečeno jagnjetino. Med moderne obleke se mešajo narodne noše ponosnih Viničank in Adlešičank; med njimi vidiš vesele Hrvatice in črnolase Žumberčanke. Ko je slovesna služba božja končana, si vsak privoščič nekaj boljšega za pod zob. Posedejo za mize in po bližnji livadi, da se ti zdi, kakor da bi videl pred seboj množico, ki jo je Gospod nasitil s peterimi hlebi kruha. Bolj oddaljeni romarji se kmalu odpravijo na pot. V procesiji gredo v cerkev, kjer zapojejo Mariji v slovo:

Marija, rožni cvet,	o Marija, trifarška,
tebe hvali celi svet;	prosi ti za nas Boga.

Dragi fant, ljubo dekle, če hočeš spoznati belokranjsko ljudstvo, videti razne običaje in občudovati prelivanje barv narodnih noš, stavi v svoj počitniški program sklep: Na Jernejevo nedeljo k Trem faram pri Metliki. Jože

V nizki, tesni, zakajeni bajtici živi številna delavčeva družina. Tu je doma skromnost, skoraj pomanjkanje, pa sloga in medsebojna ljubezen. Z okna radovedno gledajo cvetlice. Iz dimnika se boječe dviga dim proti nebu, kakor da bi hotel prositi božjega blagoslova nad mali dom.

Oče je prišel domov. Na starem, vegastem stolu sedi in pestuje svojega najmlajšega, svojega ljubčka. Na kolenu ga ziblje in poje: »Hi konjiček, hop!« Otrok ga grabi za lase in brke. Bledo, suho očetovo obličje žari od očetovske sreče in ljubezni. Ravnokar je mati postavila na mizo težko skledo, polno dišečih žgancev. Otroci se gnetejo za mizo, ropočejo z žlicami in lončki. Tudi oče je vstal in nese malega k mizi. »Oče naš, kateri si v nebesih...« moli mati. Umerjeno in prisrčno molijo otroci in se nehotе ozirajo v skledo. Oče začne prvi. Nobenega hrupa in govorjenja ni več.

Večerja je končana. Mati spet pospravlja, kakor da je delo njena edina dolžnost in veselje. Oče se zamisli. S hrapavimi, žaljivimi ro-

kami podpira napol plešasto glavo. Globoke brazde so mu razorale čelo. Otroci se spravljajo spat. Pobožno pokleknejo na tla in sklenejo ročice: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh,« šepetajo drobna usteca. Tudi oče in mati mislita enako.

Otroci so poglobili. Tesno leže drug zraven drugega. Živahna usta so umolknila, ugasnile so svetle oči. Oče in mati sedita ob borni mizi. V sobi se sliši le dihanje otrok, skozi okno pa rahlo udarja hrup bližnjega mesta, ki žari v tisočerih lučih.

»Ali si truden?« polglasno vpraša mati. »Nisem.« »Ali jih slišiš?« se ozre po kodrastih glavica. Spogledata se. »Zahvaljen Bog za vse dobrote! Daj nam še naprej zdravja, kruha in ljubezni, več te ne prosiva!« Luč ugasne. Stara stenska ura enakomerno bije takt. Vsa družina spi. Skozi okno pada svetlobni pramen in boža revno, a vendar srečno družinico.

Križ

Pred nekaj leti se je v Saint Nazaire na Francoskem pripravljal krvnik, da odseka glavo osemnajstletnemu morilecu.

Jetniški duhovnik pristopi in ponudi obsojencu križ v poljub. Revež ga res poljubi, potem pa ga zgrabi in pokaže množici z besedami: »Če bi imel prej priliko spoznati Njega, gotovo ne bi bil danes na tem mestu.«

*

Leta 1840. je skušal pridobiti francoski monarhist znanega pisatelja Veuillota, naj se priključi družbi križa, ki ga obdajajo lilije — monarhistom. »Ne maram,« ga zavrne Veuillot, »meni zadostuje preprosti križ brez lilij.«

*

Sertillanges je zapisal: »Križ veže zemljo z nebom in raztega svoje roke na levo in desno. Kot tak je skrivnostni simbol vesoljne edinosti, ki jo je velikodušna in pravična božja ljubezen vpostavila v svetu.«

O materi pišejo

V svojem romanu *La Maison H. Bordeaux* prelepo opisuje svojo plemenito mater: »Iz nje je izhajal mir, čudovit, kako bi ga opisal? Mir, ki je segal preko stvari življenja, ki ga je vsakdo sprejemal v notranjosti, ki je miril srca in živce, mir iz molitve in ljubezni. Mati je bila duša doma, ki ga je ožarjala kot lepa misel obraz ... Ali ste opazili v lepih poletnih dneh modro meglico, ki leži preko brd? Ob njej laže zrete v svetle lepote zemlje. Če bi mogel razprostrti ta prosojni pajčolan preko materinega obličja, se mi zdi, da bi ne mogel bolje naslikati njene miline in jasnosti čistih oči, ki niso mogle nikdar verjeti v zlo. Kakšna neznana moč je vendar zakrivala to sladkost? Ded neverni, ki se je branil vsakega vpliva s svojim ironičnim žaljivim nasmeškom, je bil poln spoštovanja do nje. In oče, čigar oblast se je zdela nezrušljiva, se je obračal do nje kot če bi ji priznaval skrivnostno moč. Ta moč — zdaj to vem — je bil Bog, ki je bival v njej, pa najsi Ga je šla iskat k prvi maši, preden se je kdo v hiši zbudil, ali pa, če mu je žrtvovala svoja vsakdanja dela ...«

*

Tagore piše o svoji materi: »Mati, danes v duhu spet vidim tvoje prečudne oči, polne globine in miru. Prišle so ob začetku mojega življenja nalik prvemu soitu zarje ter me obdarile z zlato popotnico.«

*

»Dobra kakor božja dlan mora biti žena,« pravi star italijanski pregovor, »potrpežljiva kakor zemlja in pobožna kakor soetnica.«

Kdor na ves glas ne kriči resnice, kadar ve resnico, postaja pomočnik lažnikov in ponarejevalcev. (Peguy.)

† Prelektka dijaške kongregacije v Kočevju, sedmošolka Sonja Schiffrerjeva

Na kočevski gimnaziji smo letos začeli šolsko leto zelo pozno. Ni bilo drugače mogoče, ker smo živeli sredi pravcatega preseljevanja narodov. Tudi z našega zavoda se je izselilo lepo število dijaštva v druga mesta. V najlepšo domovino pa se je preselila naša sedmošolka Sonja Schiffrer, načelnica dijaške dekliške kongregacije. Klicala sta jo Bog in Marija. Preveč je bilo v njej sonca in dušne lepote za to zemljo. Upal bi o njej zapisati: »Mlada je bila, pa vendar je izpolnila veliko let, vseč je bila Bogu njena duša, zato jo je vzel iz srede hudobij.« Njen odhod pa je res spremljal jok nas vseh in naša molitev, pesem kočevskih zvonov in vseh dobrih src. Sorodniki s Sorškega polja so jo obsuli s cvetjem, tovarišice z Žingarie, ki so z gospodom kanonikom dr. Klinarjem prihitele po slovo, pa so ji z njenimi kočevskimi sošolkami prečudno lepo z rožami posilale v grobu, kamor so jo tako težko položili njeni sošolci v mladi, srebrni krsti.

Sedemnajst pomladi nas je ogrevala pokojna Sonja s svojim sončnim značajem. Petje in smeh sta jo spremljala povsod. V izpolnjevanju svojih dijaških dolžnosti jo je bila sama natančnost in pridnost. Počitka ni poznala; cele dneve je delala za druge, dolge noči in zgodnja jutra pa je posvetila sebi. V boleznih je še vedno v svoj dnevnik pisala datume šolskih nalog in predelano šolsko tvarino, o kateri jo je moral redno obveščati razrednik in sošolke. Vsakoletna odlika je bila najlepše priznanje, ki ga ji je dala šola.

Kot višješolka je vsa leta predsedovala kongregaciji. Vzor čiste dekliške ljubezni ji je bila najlepša med ženami. Vsak dan pred šolo, čeprav se ji je pot podaljšala, je skočila v župno cerkev pred Marijin oltar, pa kako je znala to skrivati. Bogastvo njene nedolžno lepe duše se je kazalo pri vsakem predavanju pri sestankih, pri vsaki Marijini pesmi, ki jo je zažvrgolela na koru, na izletih ali doma. Vsako leto je bila nekajkrat tudi pri Mariji na Brezjah.

Tako razigrana se je vrnila jeseni z Žingarie, kamor je hodila vsake počitnice na taborenje z ljubljanskimi kongreganistinjami. Z vso resnostjo se je znova vrgla na šolsko delo, a njena lučka je začela nenadoma bledeti; s silno voljo se je trudila do zadnjega za vsakdanjo pot v šolo in cerkev, končno pa je le obležala. Vsa skrb zdravnikov, bolnišnica in zdravilišče — vse je bilo brezuspešno. Molitve in prošnje za njeno zdravje doma in pri Mariji na Brezjah niso preprosile nebes, da bi še malo ostala pri nas.

Njeno mirnost in vdanost v trpljenje smo kar občudovali. Ko je bilo že v aprilu okrog nje vse v cvetju in ko so se naše prelepe planine, zbrane okrog Storžiča, belile še vse v nedolžno lepem snegu nad njenim ležiščem, je zapisala v svoj dnevnik: Kje so lilije, Gospod, ki jih oblačiš; in nam je govorila o še lepši pomladi, kjer bo vse vedno cvetelo in pelo, kjer bo taktirala, za nas pa nabirala cvetje. Ko je zaznala, da ne bo nikoli več zdrava, je zlila na papir vzdih: O kam, Gospod, gre moja pot; se že mračí, se dan temni! V trpljenja polnih nočeh pa je klicala: Marija, reši me, Jezus, vse zate! Skoraj bi rekel, da je slutila dan smrti, a je vedno prikrivala, da ne bi svojih domačih užalila in je govorila le še o velikih načrtih. Pa jo je le Marija za svoj karmelski godovni dan vzela na svoj nebeški Karmel. Poslednje besede, ki jih je govorila v naročju svoje skrbne mame, so bile prošnja, naj pozdravi profesorje, sošolke in sošolce pa prosí odpuščanja za krivice in žalitve, če jih jim je storila. Na pol kleče je še odmolila: Jezus, tebi živim, tebi umrjem, tvoja sem živa in mrtva — in obmolnila. In ovčke, ki jih je zadnje dni gledala vedno okrog postelje in pravila o njih lepih očkih in belini, so jo vzele medse na božje vrtove, kjer bo prepevala večni Te Deum, svojim staršem in naši gimnaziji pa bo — tako upamo trdno — prijazna in dobra priprošnjica.

Dr. P. Eržen

Jan Plestenjak

Grebenarjeva Velika noč

Tista jesen je bila strašna. Polja so bila vžgana in prazna. Košenine, meline in dobrane rdeče, kot da bi gorelo iz njih, drevje je bilo posušeno, kajti suša in pripeka sta požgali listje, preden se je dodobra izmotalo iz popja.

Vse je prosilo dežja! Ljudje so molili, živina je tulila, ptice so se pa poskrile v grape, kjer so se vsaj za nekaj ur ohladile in morda izključvale nekaj sparjene vlage. Zemlja sama je prosila dežja in je v njej pokalo, da bi jo slišal celo pri zaprtem oknu. Široke reže so se razpletale po opaljeni ravnini, da je bila ravan podobna zemljevidu, kakršne narišejo šolarčki začetniki.

»Jojmene, jojmene!« je jokala mati, v naročju ji je vokal otrok. Kašča v hiši je bila prazna, krava v hlevu je obirala zadnje vejnike, plegala, ker noge so se ji ošibile, namesto mleka pa je pricurljalo le nekaj sokrvice.

»Jojmene, jojmene!« se je šušljalo na vseh domačijah, gruntih in v bajtah in v dušah je zamrla zavist in je zvodenelo sovraštvo, če pa že ni, se je razvnelo v pobesnelost.

»Jojmene, jojmene!« je zavzdihnil stari Grebenar na svoji samoti za gradom. Ženo, ki ji je lakota izpila poslednjo kapljo krvi in ji posušila meso, je pobralo že poletje. Srce ji je počilo, tako je govoril Grebenar.

»Jojmene, jojmene, kdo naj razume kazen božjo!« je potarnal in udarjal z ročno stopo po suhem lubju v hrastovi izdolbini, pa se mu je zadelo greh, kar je izgotal. Pokrižal se je, ustavil stopo in ovele, povešene ustnice so mu zadrhtele in kalne, čisto nekam v sredino čela pogreznjene oči so se nenadoma zaiskrile, kot da je v njih zagorelo upanje.

»Če moreš, usmili se nas!« je zastokal ponižno in spustil stopo, da je lubje zastokalo in da so iz izdolbine brizgnili drobci.

»Bo že kako!« je šepnil, navadil se je že moke iz lubja, dodajal ji je rož in starih orehov, suhih hrušk in krhljev, ki jih je zapustila žena, ne da bi on vedel za zalogo.

»Joj, kako dobra je bila, živalica Nežasta!« mu je vselej pozvonilo v duši, kadar je zadišalo po suhih hruškah. Vselej mu je tudi zdrknila solza po čudno razsušenem in gubastem licu, kajti spomin na ženo mu je bil najmehkejši.

V hrbtu ga je že bolelo, kajti pri stopi se je moral preveč sklanjati. Pretegnil se je, se zravnal, pa je z glavo zadel v strop, tako velik je bil, čeprav mu je starost že vidno skrivila hrbet.

Dvakrat se je prestopil in je bil na pragu. Mežiknil je k soncu, ki je še zmerom žgalo in požigalo zadnje ostanke živega rastlinja.

»Bog pomagaj!« ga je zaskrbelo in oprtal »lempo«, da si v Migotovem breznu nalovi za največjo silo vode.

Tista zima je bila še strašnejša kot poletje in jesen. Živine že ni bilo več, zaloge so pošle, ljudje so tavalj po cestah in po stezah kot mrličji in brskali po zasneženih mejah, če med bezgovino in javorjevino morda ne staknejo zeleno bilko, kopriv in polžev.

Grebenar je komaj komaj vlačil noge za seboj, tako ga je zdelalo. Vera, upanje in pa močnik iz ljubove in hruškove moke, to ga je hranilo iz dneva v dan.

»Ljudje božji, letos pa vsi na Hribec! Morda bo naša molitev prepila in premagala jezo božjo!« je ogovarjal ljudi na cesti in jim klical skozi okna in trkal na vrata.

Že leta in leta je Grebenar vodil procesijo križevega pota na Hribec tik Loke. Ob strmem klanecu so bile že od nekaj sezidane postaje križevega pota, v vdolbinah pa naslikani prizori iz Kristusovega trpljenja. Neznani umetnik je vso svojo ljubezen razlil na Odršenikov obraz in na njem upodobil trpljenje, da se je vsako človeško oko moglo razjokati ob pogledu na muke Zveličarja.

Tisto zimo je bila najslavesnejša in najresnejša procesija križevega pota na veliki petek. Iz Loke, Hoste, Suhe, Trate, od Sv. Duha in Fare so se zgrinjale množice: počasi, tiho, izmučeno. Sami izstradani obrazi, sama okostenela telesa. Pod hribcem se je gmota otrok, deklet, fantov in mož, starcev in stark strnila v verigo, segajočo čez Puštalski most pa do Pepeta.

Pri prvi postaji je že stal Grebenar, za dve glavi je bil višji od sovrstnikov. V rokah je držal velik križ. Ob straneh križa so se zdaj pa zdaj zganile šibe, se je zamajala sulica in je vzdrltel angel, ki je s kelihom prestrezal dragoceno Odršenikovo kri.

Tedaj pa se je zgrudil Grebenar na kolena in za njim vsa procesija.

»Oče naš... Češčena Marija... ki je za nas krvavi pot potil...« je odmevalo med hišami, se lovilo med posušenim drevjem, med rebri streh, kajti slamo so pokrmili živini.

Grebenarjeva velikanska, suha postava se je dvigala in zopet padala na kolena, za njo pa prav v mestne ulice se izgubljajoča procesija.

Čprav je bil Grebenarjev glas ob pesmi — pel je naprej —

Usmiljene žené,
ne jokajte zamé
le zase in svoj rod
točite zdaj solze,

hrapav, čudno lačen, zdaj pa zdaj celo cvileč, se ni nihče spotikal. Molitev je prevzela mlado in staro, da so pozabili na čas, na lakoto in utrujenost in sledili samo Grebenarju, njegovi molitvi. Velikan s križem, na stare rame oslonjenim, se je zdel kot vojskovodja, ki bi lahko slepo ukazoval tej zamaknjeni in skrušeni množici.

»... ki je za nas gajžlan bil...« je že grmelo med množico, grla so se osvežila, srca so bila lahka, kot da bi ne bilo lakote in strahu za življenje.

Pri vsaki postaji je množica odmolila rožni venec, od postaje do postaje pa se čutila močnejšo, kot da jo je Kristus nasitil z ribami in petero kruhi.

Na vrhu hriba je procesija zasegla prav najmanjše kotičke, vendar cerkvice ni mogla sprejeti vseh; vsa pota in vsa ravan pod hribcem so bile polne vernikov, ki so poklekali v blato, v tajajoči se sneg in niso občutili ne mraza in ne utrujenosti.

Nenadoma se je izza oblakov nasmehnilo sonce in Grebenarju se je zazdelo, da na njegovi samoti zeleni, da na Sorškem polju drhti pšenica in rž in da sonce samo kar vidno sili brstje na drevju, da naj odganja. Grebenarju se drevje ni nič več zdelo suho, živo življenje je občutil v njem.

Proti večeru so se romarji razšli: močni v veri in upanju kot še nikoli, trdni pa tudi v pokori — sami pa niso vedeli, od kod vse to.

Grebenarju se je telo nenadoma zravvalo, obraz se mu je pomladil. Pot pred seboj je kar požiral, noge so se pa komaj dotikale tal. Kadar je v svojem prečudnem zanosu zakrilil z rokami, je bil podoben križu.

»O, Bog bo uslišal njegovo molitev!« so bili prepričani vsi Ločani, ki so ga srečavali.

Na noč se je Grebenar bližal svoji samoti. Čisto pri bajti je zagledal prečudno omamljivo luč, in bolj ko je upiral vanjo svoje stare oči, bolj se mu je zdelo, da se iz luči lušči obraz, neznansko blažen, dobroto in usmiljenje sijoč. Spoznal je Zveličarjev obraz, ki mu je govoril: »Ker si veroval, upal in ljubil, zgodi se kot si molil!«

Tisto leto je rodilo, kot ljudje še niso pomnili. Bog pa je tisto leto k sebi poklical svojega zvestega Grebenarja.

Dogodivščina na morju

Jón Svensson (Nonni)

Lord je predlagal, naj gredo vsi dečki na krov, samo mama, bratec in sestrica naj ostaneta pri naju. Ko bom napravljen, bo za vse zajtrk v ladjini obednici.

Mati mi je pomagala pri umivanju in oblačenju. Sam še nisem mogel, ker me je ovirala rana na glavi.

Odšli smo na krov, od koder je lord vso pisano družbo povabil v obednico. Usedli smo se za bogato obloženo mizo. Ponudili so nam vročo čokolado, maslo, kruh in različno pecivo. Majhen dečko v krasni uniformi nam je stregel.

Vsi smo bili dobro razpoloženi. Lord sam nam je natakal in nam nutil najboljše kose.

Tudi sestra je nekoliko pomagala in rešila marsikaterega dečka iz zadrege, če je bil le preveč neroden.

Protí koncu je poklical lord Harald k sebi. Hotel je, naj Harald prevede na islandski jezik, kar bo on povedal v angleščini.

Rekel je, da je vesel, da nas ima pri sebi. Pohvalil je naše obnašanje. Kadar koli bi ga hoteli obiskati na ladji, mu bodo vedno dobrodošli. Zeli in upa, da bo mali ranjenec — s tem je mislil mene — kmalu ozdravljen.

Ko je končal, so dečki zaploskali in zaklicali trikrat hura... in odšli smo na krov. Lord je ukazal mornarjem, naj nas z motornim čolnom peljejo domov. Arnijev čoln pa naj privežejo zadaj.

Z navdušenjem smo sprejeli to lordovo povelje.

Ko smo stopali v čoln, je lord vsakemu še stisnil roko. Moja mati se mu je zahvalila za vse, kar je dobrega storil meni in vsem drugim. Harald je prevajal njene besede v angleščino.

Mater, sestro, bratca Elisa in mene so posedli v motorni čoln, vsi drugi so se usedli v Arnijev čoln, ki so ga mornarji močno privezali.

Ko smo se nekoliko oddaljili, so dečki še enkrat zavpili »hura« in s čepicami mahali v slovo.

Lord in mornarji so nam veselo odzdravljali.

Tako hitro sta drsela čolna po vodi, da se je bela pena dvigala nad našimi glavami.

Veliko je bilo naše veselje. Še nikoli se nam ni posrečilo, da bi z vesli tako hitro drveli.

Lord je ukazal, naj pristanejo, če je mogoče, pri hiši moje matere. Z lahkoto smo pristali, ker je plima nastopila. Pluli smo naravnost proti naši hiši.

Ob bregu so mornarji skočili v vodo in pomagali materi iz čolna. Kmalu smo bili vsi na suhem.

Mornarji so se hoteli takoj odpeljati, toda mati jih je povabila na malico. Z veseljem so to vabilo sprejeli, privezali čoln in šli z nami domov.

Potrudili smo se, da smo jih dobro pogostili. Lepo so se zahvalili, stopili v svoj čoln in odpluli k svoji ladji.

Kmalu nato so se moji tovariši razšli, eni so šli domov po suhem, drugi z Arnijevim čolnom.

Moj zvesti in dobri tovariš Elis se je pri nas še nekoliko zadržal. Pogovorila sva se še o najinem doživetju, nakar smo ga mati, bratec in jaz spremili k njegovi materi.

Povedal sem ji, kako dober je bil Elis v nevarnosti in me ni hotel zapustiti.

»Kaj drugega od njega tudi nisem pričakovala,« je odvrnila Eliseva mati in ga s ponosom pogledala. »Dober prijatelj je prijatelju zvest in ga v sili ne sme zapustiti. V obratnem slučaju bi ti prav enako ravnal, moj mali Nonni.«

»Seveda bi,« sem živo odgovoril.

Vrnili smo se domov. Moja nesreča ni imela nobenih slabih posledic. Čez nekaj dni je bila rana ozdravljena.

Mati mi ni delala dosti očitkov. Ko sem jo nekaj dni pozneje prosil, če smem veslati po morju z našim čolnom, mi je požugala: »Ne bom ti prepovedala veslanja, samo obljubi mi, da se hočeš učiti iz nesreče in da boš vnaprej previdnejši.«

Obljubil sem in tudi obljubo držal.

(Konec.)

★ ZADNJA STRAN ★

Slepa miš: „To je pa očka!“

Za bistre glave

P o s k u s i

Nekaj številčk.

Dva igralca zaporedoma prištevata k nekemu številu števila od 1 do 10 in pri tem skušata doseči število 100. Komur se to prej posreči, je zmagovalec. Nikdar pa ne smemo prišteti več od 10 ali manj od 1. Zmagal bo čisto gotovo tisti, kateremu se posreči, da bo dosegel število 89. Ker mora nasprotnik prišteti najmanj eno in največ 10, bomo dosegli neko število med 90 in 99 in prvi tako doseže 100.

Sveča.

Svečo prižgemo in postavimo nanjo cilinder od petrolejke, tako, da zrak spodaj nima dostopa. Sveča bo ugasnila. Če pa cilinder zgoraj razdelimo s koščkom papirja, obešenim na žico, na dva dela, bo sveča lahko gorela. To se zgodi, ker sveži zrak skozi eno odprtino prihaja, izrabljeni pa skozi drugo odhaja.

Ako pred prižgano svečo postavim steklenico in proti njej piham, bo sveča v veliko presenečenje vseh ugasnila. — Zračni tokovi se razdele in za steklenico zopet združijo.

Vzamemo dva kozarca: enega z vodo, drugega z vinom. Kozarca morata biti do roba polna. Kozarec z vodo pokrijemo z močnim papirjem (dopisnico), ga obrnemo in poveznemo na kozarec z vinom. Papir, ki sega ven, dvakrat prebodemo in tako premaknemo, da sta luknjici med kozarcema. Vino in voda se bosta vidno pričela izmenjavati: pri eni luknjici se bo vino dvigalo v zgornji, pri drugi pa bo voda tekla v spodnji kozarec.

Napravi voz, ne da bi spustil konca vrvi.

Na mizo položim vrvi in prosim koga od navzočih, naj prime oba konca vrvi. Nato mora napraviti voz, ne da bi izpustil konce vrvi. To se mu seveda ne bo posrečilo. — (Da to morem napraviti, prekrižam najprej roke in šele potem primem za vrvi.)

Vžigalice.

Na vrat steklenice postavimo nalomljeno vžigalico, nanjo pa kovanec, ki ga je treba spraviti v steklenico. To moramo opraviti, ne da bi se dotaknili vžigalice. — (Na nalomljeni del kapnemo nekaj vode, vžigalica se bo poravnala in kovanec bo padel v steklenico.)

1. Odstrani 4 vžigalice, da bosta ostala 2 kvadrata.
2. Odstrani 4 vžigalice, da ostanejo 3 kvadrati.

Rešitve ugank

1. **Rojstni datumi.** Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škoda trpi.
2. **Skrit pregovor.** Jemljemo izmenoma prve in zadnje tri črke iz vsake besede, da dobimo: Prijatelj izpred oči, prijatelj iz sreča.
3. **Malo latinščine.** Vanitas vanitatum et omnia vanitas, praeter amore Deum et illi soli servire.
4. **Posetnica.** Reševalec ugank Naše Zvezde.

Uganke je prav rešila Anka Rus iz učiteljskega v Ljubljani. Knjigo dobi na upravi.

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat na mesec. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgovorni urednik: dr. Tomaz Kljinar. Uprava: Streljska ulica št. 12/II. Uredništvo: Costova 7, Ljubljana. Tiskovna hiša: Slovensko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič.

Pisarna Marijinih družb

Ljubljana, Streliška ulica 12-II
(Ljudski dom)

IMA V ZALOGI znake, svetinje in svetinjice, trakove, diplome (sprejemnice), podobice, pravila, kongregacijske knjižice in vse tiskovine za dijaške in druge kongregacije

ZA PRIREDITVE NUDI IGRE za fante (Henri Gheon, Mašna strežnika iz Santaremá; Blondel von Rosenhag, Vitez naše ljube Gospe), za deklice (M. Elizabeta, O.S.U., Pod vplivom presvete Evharistije; Otroci Marijinega vrtca) in za dekleta (A. Eloris, Marija iz Magdale; Sandro Cassone, Rdeči površnik; M. Fels, Izvoljena Devica)

Pisarna je odprta vsak delavnik od 10 do 12 dop. in od 5 do 6 pop.

LJUDSKA POSOJILNICA

v Ljubljani

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne
vloge po najugodnejši obrestni meri

NOVE VLOGE

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%

Najugodnejše kupite

VSE ŠOLSKE KNJIGE,
ŠOLSKE IN PISARNIŠKE
POTREBŠČINE TER
DEVOCIJONALIJE

slike, kipe, podobice,
molitvenike itd.

pri tvrdki

A. Spiligoj

Ljubljana, Frančiškanska 1

Šolske potrebišćine

H. Ničman

Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

Ljudska knjigarna v Ljubljani

Pred škofijo štev. 5

PRIPOROČA

KNJIGE: leposlovne vseh vrst, znanstvene, praktične, tehnične, gospodarske, nabožne, šolske. Bogata izbira najrazličnejših knjig v italijanskem in nemškem jeziku. Izvršuje hitro in točno naročila vseh knjig, časopisov in revij, domačih in tujih.

PAPIR: trgovski in pisarniški vseh vrst, pisma, razglednice, albume, šolske in pisarniške potrebščine, bloke, dnevnike, aktovke, umetniške religiozne slike, križe, kipe, devocijonalije, poslovne knjige.

Za dijaštvo še posebej priporoča

znamenito knjigo, ki je pred kratkim izšla:

Domladni vtharji

(Fantovska mladost)

ki jo je napisal dr. Tihamer Toth.

204 str., broš. 21 L. Elegant. vezana 25 L.

in Franceta Jakliča knjigo:

Svetla pot

(Čista mladost)

269 strani. — Vezana 18.25 L.

Obe knjigi sta prevažni za seksualno vzgojo mladine. — Prva je namenjena fantom, druga mladostnikom obojega spola.

Dijaki!   Dijakinje!

Naša domača zavarovalnica je

Vzajemna zavarovalnica

v Ljubljani

Zanimajte se za delo in uspehe, za organizacijo in propagando te naše največje zavarovalnice! Ob sleherni priliki podpirajte njena stremljenja in njene organizatorje! Čitajte njeno glasilo „Našo moč“! S takim delom boste učinkovito vršili zares rodoljubno poslanstvo!

Dijaki!

Kam?

**NOVO
ZALOŽBO**

(KONGRESNI TRG)

Po vse šolske potrebščine!
Po risala in risalno orodje za tehnike! - Po nalivna peresa, aktovke in torbice! - Po vse knjige, domače in tuje!

Največja izbira! Konkurenčne cene!

